

Septentrionales vel Occiduas regiones Episcoporum suggestionem, in qua & Apostolica nostra fidei confessionem prælibavimus, offerre debeant.

Quod si ad hos tanti nominis testes ratio quæpiam addenda est, unam, sed clarissimam afferam. Quinque sunt tantum Patriarchatus, ut ex testimoniis in Proëmio adductis certum est: at ex communi omnium consensu quatuor fuerunt in Oriente, scilicet Constantinopolitanus, Alexandrinus, Antiochenus, & Hierosolymitanus; nec ullus eorum quidquam jurisdictionis habuit in Occidente: unde sequitur Romanum pro diœcesi Occidentem universum obtinuisse. Ratio non minus evidens, quam certa est.

IX.

QUID NOMINE
ORIENTIS ET
OCCIDENTIS
INTELLIGEN-
DUM.

^a Tacit. lib. 2.
annal.

^b Lib. 1. Mach.
cap. 5.

^c Herodianus.
lib. 4.

^d Socrates hist.
Eccl. lib. 2. cap.

18. Καὶ ἦν ὁρος τῆς
κοινωνίας αὐτοῖς,
τὸ ὅρος τὸ λεγόμε-
νον Τισούνης,
ὑπὲρ ἑστὶν Ἰλλυ-
ρίων καὶ Θρακῶν,
καὶ ἕως μετὰ τὴν
ὄρεα τοῦτε, ἀδιάρ-
ητος ἦν ἡ κοινω-
νία τυγχάνεσθαι
τῆς πίστεως. περὶ
τέρω δὲ ἀλλήλοις
ἐκ ἐκκοινωνούντων.

^e Annal. lib. 3.

Sed quæ diœceses & provinciæ in Occidente Romano Patriarchæ subdito continerentur, nunc videamus; ac primum, quid nomine Orientis, & quid nomine Occidentis apud historiæ civilis scriptores intelligatur. Jam Taciti ^a tempore orbis in Orientem & Occidentem dividebatur, imo & ante eum sub ^b Machabæis. Sed ab hinc, uterque tribus potissimum modis sumptus est, variosque terminos pro varietate temporum habuit. Primo sumitur Occidens pro tota Europa, quæ ab Oceano Atlantico ad mare Ægeum, Pontum Euxinum, Meotim paludem & fluvium Tanaim extenditur, solis additis Romanis septem Africæ provinciis: Eoque, Antoninus & Geta Severi Imperatoris filii Imperii divisionem proposuerunt in Orientale & Occidentale, teste ^c Herodiano, adeo tamen ut Asia & Ægyptus ad Orientale spectassent, cæteræ verò diœceses ad Occidentale. Secundo minus latè, pro majori quidem parte Europæ, quæ ab Atlantico Oceano ad mare Ægeum extenditur, sed ad Tifucim montem (quem Succum nominat Marcellinus, quique Thraciam à Dacia dividit) à Septentrione terminatur. *Ecclesia*, inquit ^d Socrates de schismate inter Occidentales & Orientales Episcopos scribens, *versus Occidentem ab Ecclesia quæ erat in Oriente, dissensione distracta fuit. Terminus autem, quo illorum distincta erat communio, mons inter Illyricum & Thraciam interjectus, qui Tifucis dicitur, constitutus est: ad quem quidem usque, omnes inter ipsos licet fide dissentientes, discrimine penitus remoto communicarunt; ulterius verò nulla inter eos fuit communio.* Hoc autem modo divisum est Imperium in Orientale & Occidentale inter Constantium, Constantem & Constantinum filios Constantini, vel ab ipso Constantino, ut quidam scribunt, vel eo defuncto ex ipsorum consensu. Hanc divisionem describens ^e Zonaras ait: Constanti tributam esse Italiam, Romanque ipsam, Africam, Siciliam, cum reliquis Insulis, atque etiam Illyricum, Macedoniam, & cum Achaïa Peloponnesum: Constantino Alpes Cottias cum Galliis, & Tractum Pyrenæi usque ad Mauritaniam Oceani angusto freto diremptam ab Hispaniis: Constantio verò ea obvenisse, quæ in Orientali parte Romanæ ditionis erant, & Thraciam cum urbe paterna. Tandem Græci Imperatores, postquam diœceses Macedonicam & Dacicam sortiti sunt, totum Illyricum, quod antea Occidentale erat, Orientale censerunt voluerunt: ideoque Occidens ab Oriente, Ionio mari ab hoc tempore cœpit dividi: estque tertia strictior Occidentis acceptio. Sed his positis variis terminis Orientis & Occidentis, quos apud veteres historiæ scriptores circa propositum nostrum observare est, ad rem veniamus.

Planè fatendum est Italiam, Gallias, Hispanias, Africam, Insulasque interjacentes intra fines Patriarchatus Occidentalis seu Romani fuisse. Cuinam id dubium esse poterit, si Innocentium primum ad Decentium Eugubinum scribentem audiat, nullum instituisse Ecclesias in iis regionibus, nisi eos quos princeps Apostolorum Petrus aut ejus successores constituerunt Sacerdotes. Hujus verba ^f sunt. *Quis enim nesciat, aut non advertat id quod à Principe Apostolorum Petro Romane Ecclesiæ traditum est, ac nunc usque custoditur, ab omnibus debere servari, nec superinduci aut introduci aliquid, quod auctoritatem non habeat, aut accipere aliunde videatur exemplum: præsertim cum sit manifestum in omnem Italiam, Gallias, Hispanias, Africam atque Siciliam Insulasque interjacentes nullum*

^f Innoc. P. I.
epist. 1. ad De-
cent. Eugub.